

پا به پای والیبال از ۱۷ سالگی

عضویت در اولین تیم منتخب بانوان نی‌ریز

گزارش: فاطمه زردشتی

می‌گوید: از ۱۷ سالگی به والیبال علاقه‌مند شدم و تا امروز همچنان به این ورزش می‌پردازم. فاطمه آسیابانی ۵۲ ساله، متأهل، دارای دو فرزند و بانوی پیشکسوت و فعال ورزش نی‌ریز است که با او گفتگویی ترتیب دادیم. می‌گوید: از همان دوران راهنمایی به ورزش علاقه داشتم. به طوری که از بین سه مدرسه راهنمایی دخترانه، به عنوان بهترین دهنده در مسابقات دو انتخاب شدم. البته آن زمان در مدارس و خصوصاً مدارس دخترانه، زنگ ورزش اصلاً جدی گرفته نمی‌شد. معلم‌ها یک توپ می‌دادند دست بچه‌ها و خودشان هم می‌نشستند و بافتنی می‌کردند. تا اینکه خانمی به نام فاطمه داشت از شیراز به نی‌ریز آمد. او ورزش والیبال را به بچه‌ها آموزش داد و در واقع باعث شد اساس ورزش والیبال بانوان در نی‌ریز راه‌اندازی شود. ما آن موقع برای تمرین به سالن شهدا می‌رفتیم. بیشتر خانواده‌ها نمی‌دانستند این سالن سرپوشیده است و حتی خیلی از مادرها با دخترانشان برای تمرین به آنجا می‌آمدند.

● معلم‌ها یک توپ می‌دادند دست بچه‌ها و خودشان هم می‌نشستند و بافتنی می‌کردند. تا اینکه خانمی به نام فاطمه انتظام که در رشته تربیت‌بدنی فعالیت داشت از شیراز به نی‌ریز آمد.

● آن موقع ورزش خانم‌ها مثل الان نبود و زنان نمی‌توانستند به راحتی ورزش کنند.

● ورزش سن و سال ندارد و پایانی برای ورزش نیست.

● همیشه با عشق کار کرده‌ام و برای این کارها دستمزدی هم نگرفته‌ام.

آن موقع ورزش خانم‌ها مثل الان نبود که هر کس هر ورزشی بخواهد دنبال کند. محدودیت‌های خاص خودش را داشت و زنان نمی‌توانستند به راحتی ورزش کنند. خلاصه من و چند تا از دوستانم اولین تیم رسمی دختران والیبال بودیم که توسط خانم انتظام از بین سه دبیرستان انتخاب شدیم. پس از گرفتن دیپلم هم یک دوره‌ی آمادگی جسمانی از طرف تربیت‌بدنی برگزار شد که من شرکت کردم و همین باعث شد ورزش را ادامه دهم.

حضور صالح در مجمع سالیانه اسکیت فارسی

احسان صالح رئیس هیئت اسکیت نی‌ریز در مجمع سالیانه این هیئت در استان حضور یافت. این مجمع چهارشنبه ۱۰ دی در شیراز برگزار شد که در آن محمد رضایی ریاست فدراسیون اسکیت ایران، سالاری از اداره کل ورزش و جوانان فارس و رؤسای هیئت‌های شهرستان‌ها حضور داشتند. در این جلسه عملکرد دو ساله هیئت استان از نزدیک زیر نظر رئیس فدراسیون بررسی شد که احسان صالح به عنوان موافق از عملکرد هیئت دفاع نمود.

ورزشی

سرویس ورزشی: محمدصادق رحیمی

به جز خانم انتظام، خانم نسرین صالحی از شیراز اولین دوره حرفه‌ای مربیگری والیبال را برایشان برگزار کرد. همچنین خانم بحرینی از دیگر مربیان من بود. آن موقع چون در نی‌ریز خوابگاه نبود، من این دو عزیز را به خانه خودمان بردم. الان نزدیک به بیست سال است که با هم دوست هستیم.

بهترین مشوق شما در ورزش چه کسانی بودند؟

خانم انتظام مشوق اصلی من در ورزش بود. در حال حاضر نیز به عنوان نائب‌رئیس ورزش همگانی با مدیریت آقای میرغیاثی در حال فعالیت هستم. ورزش همگانی بسیار گسترده شده و در زمینه‌های مختلف تعداد زیادی ورزشکار فعالیت دارند و حتی در دوران کرونا هم ورزش‌ها را به صورت مجازی انجام داده‌ام.

در ضمن من مسئول یک تشکل مردم‌نهاد ورزشی هستم که بسیار فعال است و از سال ۸۴ که ثبت شده تاکنون فعالیت دارد. در این تشکل من تمام گزارشات ورزشی را به استان اعلام می‌کنم و این تشکل، تا الان فعال‌ترین تشکل در نی‌ریز شناخته شده.

● ورزش انفرادی یا تیمی؟ ورزش انفرادی بهتر است، چون فرد بیشتر شناخته می‌شود.

● پتانسیل بانوان نی‌ریزی در کدام رشته بیشتر است؟

بانوان نی‌ریزی اگر حمایت و پشتیبانی شوند، در همه رشته‌ها خوب هستند. خصوصاً آن که همه با دید بازتری نسبت به قبل به ورزش خانم‌ها نگاه می‌کنند. ● خانواده هم اهل ورزش هستند؟ بله، همسر آقای حسن تمندار در ورزش باستانی فعال است. دخترم الهه که یکی از بهترین پاسورهای والیبال نی‌ریز بود و الان در استان کرمان به عنوان پاسور توپ می‌زند. پسر هم علی تمندار هم که در رشته‌ی پاورلیفتینگ کار می‌کند. وی ۹ مدال طلای کشوری و یک مدال طلای آسیایی در کارنامه خود دارد و برای مسابقات جهانی هم انتخاب شده که به خاطر کرونا فعلاً نتوانسته فعالیت کند.

● فکر می‌کنید تا چه زمانی به ورزش ادامه می‌دهید؟

ورزش سن و سال ندارد در هر سنی ورزش لازم است مطمئناً تا زمانی که کشش داشته باشم و بدنم اجازه دهد ورزش را دنبال

می‌کنم. من فکر می‌کنم پایانی برای ورزش وجود ندارد. همیشه با عشق کار کرده‌ام و برای این کارها دستمزدی هم نگرفته‌ام، حتی گاهی هزینه سالن را هم از جیب داده‌ام.

● بهترین و بدترین خاطره ورزشی؟ بهترین خاطراتم به زمانی برمی‌گردد که چندین سال پیش با مدیریت من بچه‌های تیم به اردوهای استانی، زیارتی و حتی خارج از استان می‌رفتند. بدترین خاطره‌ام هم به زمانی برمی‌گردد که ساعات کار والیبالم با شغلم تداخل پیدا کرد و برای مدتی نتوانستم سر تیم حاضر شوم. بد نیست بدانید من اولین خانمی بودم که آموزش رانندگی را در نی‌ریز راه‌اندازی کردم و از سال ۹۳ هم آموزش پایه دورا در نی‌ریز فعال کرده‌ام. چون قبل از آن مردم مجبور بودند برای آن به استهبان بروند.

● برای علاقه‌مند کردن جوانان به ورزش چه باید کرد؟ ورزش هزینه دارد، اما اگر هزینه‌ای هم صرف می‌شود، جای بسی خوشحالی است که جوان سالم است و کمتر دچار معضلات اجتماعی می‌شود. باور کنید جوانهای نی‌ریزی پتانسیل زیادی در ورزش دارند و من با توجه به کارم وقتی به شهرهای همجوار می‌روم، می‌بینم باشگاه‌های نی‌ریز، نسبت به دیگر شهرها، با استقبال بیشتری روبرو هستند. ای کاش که تمام مردم معتاد به ورزش شوند چون اعتیاد به ورزش افتخار است.

● ورزش و فرهنگ ایران است. شاید اینطور به نظر برسد که دیگر زاویه پنهنان و حرف نگفته‌ای درباره‌اش وجود ندارد.

اما همانطور که گفتیم تخته‌ی خاص است و کوچکترین رخدادهای زندگی آدم‌های اینجینی هم می‌تواند جالب و خواندنی باشد. چیزی شبیه به ماجرای که در این صفحه می‌خواهیم به آن بپردازیم. بهانه اسمال ما برای نوشتن از تخته‌ی، یافتن پاسخی برای این سؤال است که «چرا تخته‌ی هیچ‌گاه در بازی‌های المپیک پرچمدار کاروان ایران نبود؟»

غلامرضا تخته‌ی در المپیک‌های ۱۹۵۲ هلسینکی، ۱۹۵۶ میلون، ۱۹۶۰ رم و ۱۹۶۴ توکیو حاضر بود و یکی از معدود ورزشکاران زمان خود بود که در چهار المپیک حاضر شد.

با یک تلاط و نقره هم یکی از پرافتخارترین‌ها بود. اما هیچ‌گاه پرچمدار کاروان ایران در المپیک نبود. اتفاق عجیبی که به بهانه پنهنجا و سومین سالمرگ او می‌خواهیم درباره‌اش بنویسیم به چرایی‌اش بپردازیم.

ردیک باور غلط

انتخاب تخته‌ی به عنوان پرچمدار کاروان ایران در المپیک، انقدر محتمل و محرز به

راه‌اندازی دومین خانه دارت فارس در نی‌ریز

دومین خانه دارت فارس در نی‌ریز راه‌اندازی شد. دارت نی‌ریز در دی ماه ۹۸ با دو تخته دارت کار خود را آغاز کرد. پس از تعطیلی ورزش به خاطر کرونا مسئولین این رشته تصمیم به تجهیز و تکمیل مکانی با عنوان خانه دارت گرفتند و از خرداد ۹۹ کار خود را آغاز کردند.

رئیس هیئت انجمن‌های ورزشی در این باره گفت: ما می‌خواستیم تا آنجا که می‌شود بهترین استانداردها را داشته باشیم ولی بخاطر گرانی کمی طول کشید و این پروژه ۷ ماه زمان برد.

مهدی جهاندارفرد ادامه داد: در حال حاضر مکانی ۹۰ متری در اختیار داریم که ۶ ایستگاه با تجهیزات کامل در آن فعال است.

هر ایستگاه شامل تخته محافظ، تخته (سراند)، تابلو، تاتامی و گرانول می‌شود.

او افزود: در حال تدارک برای اولین مسابقه در خانه دارت هستیم و از

او اضافه کرد: در حال حاضر ۵۰ دارت‌باز در نی‌ریز فعالیت می‌کنند که ۵ نفر هم در دوره پیش نیاز مربیگری شرکت کرده‌اند و منتظر برگزاری دوره نهایی هستند. وی گفت: این سالن با کمک‌های مردمی به اینجاریسیده و نزدیک به ۵۰ میلیون تومان در آن هزینه کرده‌ایم تا دومین خانه دارت استان را در نی‌ریز داشته باشیم.

هفته آینده کلاس‌های آموزش را برای علاقه‌مندان راه‌اندازی می‌کنیم اما در حال حاضر دوستانان دارت می‌توانند روزهای فردا از ساعت ۴ عصر تا ۱۰ شب با هماهنگی برای استفاده از سالن حضور یابند. جهاندارفرد ادامه داد: سالن دارت استانداردهای برگزاری مسابقات استانی و کشوری را دارد و بعد از کرونا حتماً میزبان این مسابقات خواهیم شد.

نیم نگاه

پرچمی که به پرچمدار نرسید

به کوشش: مجید پاکیزه‌دامن

احترام کسوت، پرچم را به «جعفر سلماسی» بسیاری‌دواز این افتخار بزرگ چشم‌پوشی کند؛ آن هم در شرایطی که خیلی‌ها فکر می‌کردند با ۳۰ سال سن، این آخرین حضور او در المپیک است!

پرچمی که از دست تخته‌ی گرفته شد المپیک رم پایان کار تخته‌ی در بازی‌های المپیک نبود. او در حوالی ۳۴ سالگی قرار بود برای بار چهارم حضور در المپیک را تجربه کند.

این بار با سابقه‌ترین و شاید هم شناخته‌شده‌ترین ورزشکار کاروان ایران بود و باز هم اولین انتخاب برای به دست گرفتن پرچم ایران؛ انتخابی که تا روز و دقائق پایانی قبل از رژه هم برقرار بود اما در یک اتفاق عجیب پرچم را از او می‌گیرند.

درباره این ماجرا حرف و حدیث‌های بسیاری وجود دارد. با این حال اینطور به نظر می‌رسد که اختلاف‌نظرهایی بین مسئولان ورزش و بخشی از دربار وجود داشته که در نهایت منجر به این اتفاق می‌شود. پرچمی که از دست تخته‌ی گرفته می‌شود، به بعد... موحد پیشنه‌اند می‌شود و پس از نپذیرفتن او (به خاطر احترام به تخته‌ی)، به دست «نصرت... شاهمیر» می‌افتد که در آن زمان رئیس فدراسیون شنا بوده و صد البته یکی از بستگان فرح پهلوی!

به همین سادگی پرچمداری کاروان ایران در المپیک ۶۴ توکیو هم از تخته‌ی گرفته می‌شود؛ المپیک‌کی که می‌توانست تخته‌ی را به تنها ورزشکار تاریخ ایران (حتی به امروز) تبدیل کند که ۴ مدال المپیک دارد. اتفاقی که نیفتاد و خیلی‌ها معتقدند یکی از ضربه‌های اصلی روحی که مانع از مدال‌آوری او در توکیو شد، همین ماجرای گرفتن پرچم از او در روز افتتاحیه بوده است.

تخته‌ی در المپیک ۱۹۶۴ توکیو با یک برد و یک مساوی چهارم شد و از یک قدمی مدال برگشت. آن هم از تورنمنتی که تشک‌هایش آخرین حضور جهان پهلوان در یک مسابقه رسمی را به خود دیدند.

عکس اختصاصی کمیته ملی المپیک که نشان می‌دهد تا آخرین لحظات قرار بوده تخته‌ی پرچمدار کاروان ایران در المپیک ۱۹۶۴ توکیو باشد.

نظر می‌رسد که خیلی‌ها گمان می‌کنند اتفاق افتاده. به همین خاطر هم وقتی چند سال پیش عکس او در یک مراسم رژه به همراه پرچم ایران منتشر شد، به پرچمداری او در المپیک ۱۹۵۶ نسبت داده شد و برای خیلی‌ها هم باور پذیر بود.

با این حال حقیقت اینجاست که پرچم ایران در آن بازی‌ها در دستان محمود نامجو به اهتزاز درآمد و تخته‌ی هیچ‌گاه پرچمدار کاروان ایران نبوده؛ نه در المپیک ملبورن و نه در سه المپیک دیگری که در آنها حضور داشته است.

احترام تخته‌ی‌وار در بازی‌های المپیک ۱۹۵۶ ملبورن، امامعلی حبیبی و غلامرضا تخته‌ی اولین و دومین مدال طلای تاریخ ورزش ایران در المپیک را کسب کردند. اتفاقی بزرگ و تاریخی که باعث می‌شد اولین کاندیدا برای به دست گرفتن پرچم ایران در بازی‌های ۱۹۶۰ باشند. در این میان تخته‌ی با قامت بلند و فیزیک بهتری که داشت، انتخاب اول مدیران ورزشی وقت ایران بود و قرار بر این شد که پرچمدار کاروان ایران در بازی‌های المپیک ۱۹۶۰ در شهرم باشد.

با این حال خودش تصمیم گرفت که به